

Forfatter: Blicher, Steen Steensen

Titel: Udrag fra En Aften-Underholdning paa Dagbjerg Dos

Citation: Blicher, Steen Steensen: "Udvalgte værker", i Blicher, Steen Steensen: *Udvalgte værker*, Gyldendal, 1982-83, s. 95. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-blich04-shoot-idm140011519870656/facsimile.pdf> (tilgået 07. maj 2024)

Anvendt udgave: Udvalgte værker

En Aften-Underholdning paa Dagbjerg Dos

Det er en bekendt Sag, at i *Dagbjerg Dos* boede fra umindelige Tider – og boer endnu, kan jeg troe – en meget honnet Bjergmands-Familie, om hvilken Man ikke veed andet Ondt, end at den imellemstunder tilbytter sig et udøbt Barn i Nabolauget. Hvad Hensigten af et saadant Mageskifte monne være, skal jeg ikke sige for vist, hvis det ikke er den, at forbedre Racen ved den Methode, som Englænderne kalde „breeding out“. „Bytte er Bedrag“, siger Ordsproget; og den sælle Skifting, Bonden faaer ibytte, viser noksom, hvo der har Fordelen paa sin Side. Nu da: en Sommer-Aftenstund faldt min Vei over samme Dos. Træt og mødig, som jeg var, satte jeg mig ned, ikke ret langt fra Toppen af Bjerget, og inden jeg vidste deraf, faldt jeg i Søvn. Hvor længe jeg har sovet, veed jeg ikke; men det veed jeg, at jeg blev vækket ved en Begivenhed, som ikke møder os hver Dag.

Bjergtoppen hævede sig langsomt i Vejret, og dannede sig til et Lyngtelt, der bares af sex ildrøde Støtter. Derunder opsteeg et Bord, der forekom mig at være parisk Marmor, og dette blev, af smaae vævre Dreng, dækket lige saa hastigt, som smagfuldt og kostbart: Fade og Tallerkener vare af det pure Guld; Knive og Gaffler af Sølv, Skafterne indlagte med Diamanter; Chrystallflasker og Glas stode ved hver Couvert, og Blomsterkurve med Roser af Rubiner, Violer af Saphirer, og saa videre, gjorde Anretningen saa nydelig, som tænkes kan. Derpaa fremssteeg – under en rossinisk Ouverture, udført af Katte, Ugler, Græshopper, Faarekyllinger, Skader og Peer Oxes Frøer – en Chapeau med Dame, som jeg siden erfarede var Vært og Værtinde. Deres Skabning og Costume var mig saa paafaldende, at jeg kan levere en meget fuldstændig og nøjagtig Beskrivelse derover: Han var en lille net Mand, med et højt Bryst, og stærkt snøret, omtrent indtil Tykkelsen af en Vognstang. Hans Buxer vare umaadelig vide, og Hatten saa bred, at den bedækkede baade ham selv og hans lille Hustruc. Denne var ogsaa klædt paa den højeste Mode,

St. St. Blicher

med dybt nedringet Kjole, saa at Man maageligt kunde kikke ned mellem de nøgne Skulderblade – men: honny soit qui mal y pense! Sligt ere vi jo længe vante til at see. – Hendes Haar, Fingre og Arme vare – som Man ler kan vide – bedækkede med de meest glimrende Juveler, Ringe og Raand, og svære Guldohre dinglede rundt om de brede Hofter. Hendes Livs Tyndhed overgik – om muligt – Hr. Gemalens; thi Man skulde virkelig ikke sige Andet, end at hun var sammensat af tvende forskjellige Stykker, med billig Forundring over, at de under alle Bevægelser dog ikke faldt fra hinanden: desuden havde Begge raaet højhælede Skoe, hvilket gjorde Balancen endnu sværere. Man seer ellers af denne korte Beskrivelse, at Folk under Jorden, saavel som Folk over Jorden, danne sig fuldkommet efter Parisernes høje Mønster, nu som i *Hulbergs* Tid. Efter det første Par fulgte en Deel andre i samme Costume, og Alle toge Plads ved Bordet, paa flint udarbejdede Elfenbeens Stole.

Man kan her med Billighed vente en Specification af Retterne ved denne Soupe; og en Saadan er jeg og saa lykkelig at kunde fremlægge for mine smukke Læserinder, hvorvel jeg ikke selv kunde tage Deel i Nydelsen. Takket være den belevne Værtindes Omhyggelighed for sine Gjæster, og hendes uophørlige Nøden, der tillige gjorde mig bekendt med de Tilstedeværendes Navne og Stand. „Vær saa artig,” – lød det i korte Mellemlum – „Hr. von Rammehøj! en lille Fårbeen endnu! Frue von Elmandsbjerg! De nyder slet Intet af denne Ørentvistragout! Hr. Bergraad von Jelshøj! smager Maden Dem ikke? et Par smaae Edderkopper endnu, med Dugsauce! Frøken von Høghøj! De er alt for peen; maa jeg hjælpe Dem til lidt Musefricassee? Hr. Geheime-Bergraad von Baurhøj! De seer Retterne – et lille Stykke Hugorm! Hr. von Bloksbjerg! De har rejst en lang Vej – en lille Flaggermus endnu, ellers gaaer De sulten fra Bordet!” – Sørgede Værtinden for at Facene kunde tømmes, da passede Værten Flaskerne med samme rosværdige Omhu: hans eget Glas var altid i Bevægelse, nu til den ene Side, nu til den anden, med et: „Min Herre! maa jeg drikke et Glas med Dem?” – Hvad Conversationen angaaer, da var den meget levende; men efterdi Alle talte paa oengang, blev det mig vanskeligt at opfatte noget Sammenhængende. Saameget hørte jeg: at tvende gamle Bergraader vare i hæftig Disput om Tyrker og Græker; at en ung Cavaleer med sin Dame talte ligesaa entusiastisk, som kunstforstandigt, om en ny Vaudeville; at et Par